

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4149/2019
11.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душанка Ђапић, адвокат из ..., против тужене Месне заједнице ББ, чији је пуномоћник Мирослав Вранић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2460/18 од 04.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2460/18 од 04.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 274/18 од 13.04.2018. године поништено је решење Савета Месне заједнице ББ бр. ../13 од 28.07.2016. године о отказу тужиле уговора о раду бр. ../08 од 08.09.2018. године и обавезан је тужени да тужилу врати на рад, на радно место одговарајуће њеном знању, стручној способности и искуству, у оквиру система јавног сектора Града Сомбора. Обавезана је тужена да тужилу исплати трошкове парничног поступка у износу од 205.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2460/18 од 04.02.2019. године првостепена пресуда је преиначена тако што је тужбени захтев одбијен, као неоснован. Обавезана је тужилу да туженој накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 106.500,00 динара и трошкове жалбеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилу је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у била запослена код тужене на радном месту благајник-администратор од 01.11.2007. године.

Скупштина Града Сомбора је на седници 05.02.2016. године донела Одлуку о максималном броју запослених у систему јавног сектора Града Сомбора, којом је, између осталог, за Месну заједницу ББ, уместо дотадашњих седам запослених, предвиђено четворо запослених. Ради усклађивања са наведеном Одлуком, тужена је 19.07.2016. године Актом о унутрашњој организацији и систематизацији укинула три радна места.

Тужили је радни однос престао 31.07.2016. године, на основу решења тужене од 28.07.2016. године, јер је престала потреба за њеним радом, услед промене у организацији и методи рада, односно услед укидања послова Месне заједнице ББ.

У решењу је, у делу поуке о правном леку, наведено да тужила има право да покрене спор пред Основним судом у Сомбору, у року од 60 дана од дана достављања решења запосленог.

Против наведеног решења тужила је председнику МЗ ББ предала поднесак насловљен као „приговор“, позивајући се на одредбу члана 153. Закона о раду, а по том приговору није донета одлука у року од 15 дана.

Након што је тужили отказан уговор о раду, нико није запослен у МЗ ББ, а дотадашње послове тужиле врши секретар тужене МЗ ББ.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је позивајући се на чл. 11, 72-77. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС" бр. 129/07...101/16) и чл. 170-176. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе ("Службени гласник РС" бр. 21/16), оценио да је тужбени захтев основан. Према датим разлозима, побијано решење је управни акт, па се питања заштите права тужиле из тог акта процењују применом одредби Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе. У том смислу је утврђено да је тужила право на правни лек против решења о отказу уговора о раду искористила у виду поднеска од 15.08.2016. године, насловљеног као „приговор“, с тим да надлежни другостепени орган (Веће) није одлучило о наведеној жалби у прописаном року. Стога је првостепени суд оценио да је побијано решење донето од стране ненадлежног органа, те да је самим тим незаконито, због чега га је поништио. Последишно је првостепени суд оценио да је основан и захтев за враћање тужиле на рад, у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду.

Насупрот становишту првостепеног суда, правилно је другостепени суд закључио да Месна заједница ББ није јединица локалне самоуправе и да се на права, обавезе и одговорности тужиле по основу рада, укључујући и право на правну заштиту за случај престанка радног односа, примењују одредбе Закона о раду. Тужени је применом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...75/14) донео побијано решење о отказу тужили уговора о раду, након што је Актом о унутрашњој систематизацији и организацији радних места укинута три радна места, међу којима и радно место на које је била распоређена тужила. Дакле, због престанка потребе за радом тужиле, услед укидања радног места на ком је тужила

радила због промене у организацији и методу рада, наступио је отказни разлог, због чега није основан захтев за поништај спорног решења, као ни захтев за враћање тужиље на рад. Ово тим пре што по престанку рада тужиље, у радни однос код туженог нису примана друга лица, а послове које је обављала тужиља, поред својих послова, обавља Секретар тужене.

Неоснован је навод ревизије тужиље којим указује на погрешну примену материјалног права.

Уставом Републике Србије је утврђено да су јединице локалне самоуправе општине, градови и Град Београд и да се територија и седиште локалне самоуправе одређује законом (члан 188.ст. 1. и 2).

Законом о локалној самоуправи ("Службени гласник РС" бр. 129/07, 83/14, 101/16) прописано је да се ради задовољавања општих заједничких и свакодневних потреба становништва на одређеном подручју јединице локалне самоуправе, могу образовати месне заједнице или други облици месне самоуправе, у складу са законом или статутом (члан 8.), да се ради задовољавања потреба и интереса локалног становништва у селима оснивају месне заједнице и други облици месне самоуправе и да се оне могу образовати и у градским насељима (чл. 72. ст. 1. и 2.), а да је највиши правни акт јединица локалне самоуправе статут, којим се, поред осталог, уређује оснивање и рад месне заједнице и других облика месне самоуправе (члан 11.).

Из цитираних одредаба Устава и Закона о локалној самоуправи произлази да месна заједница није јединица локалне самоуправе нити елемент организације Републике Србије, већ да она представља асоцијацију грађана засновану на интересним принципима у оквиру које грађани задовољавају одређене опште, заједничке и свакодневне потребе. Стога је правилна оцена другостепеног суда да се на запослене у месним заједницама и на њихов радно-правни статус, па и на оцену законитости побијаног решења, примењују одредбе Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...75/14).

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то, ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањеног обима посла.

Тужиљи је отказан уговор о раду у законом прописаној процедури, након што је тужена, у складу са Одлуком Скупштине Града Сомбора о одређивању максималног броја запослених код тужене (четворо запослених) донела Акт о унутрашњој организацији и систематизацији којим је укинула три радна места, између осталих и радно место благајника-администратора, на којем је тужиља до тада радила. Следом наведеног престала је потреба за радом тужиље, услед организационих промена код тужене, па је образован отказни разлог из члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, због чега је побијано решење законито.

Супротно наводима ревизије, није било места распоређивању тужиље на друго радно место у неком од органа градске управе, применом члана 65. Закона о радним

односима у државним органима. Тужила није била запослена у неком од органа локалне самоуправе, већ у месној заједници која, како је напред наведено, није јединица локалне самоуправе, већ има својство правног лица и самостални правни субјективитет у односу на јединице локалне самоуправе. Ово тим пре што код тужене није дошло до смањења броја извршилаца, већ до укидања радног места на ком је тужила радила.

Правилна је одлука о трошковима парничног првостепеног и другостепеног поступка, јер је донета правилном применом чланова 153, 154, 163. и 165. Закона о парничном поступку, сходно коначном успеху странака у првостепеном и другостепеном поступку.

На основу изнетог, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**